

Arrest

**nr. 200 786 van 7 maart 2018
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. NDJEKA OTSHITSHI
Place Coronmeuse, 14
B – 4040 HERSTAL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 4 maart 2017 per faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 februari 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 februari 2018 houdende inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 maart 2018 om 16.30 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA die *loco* advocaat C. NDJEKA OTSHITSHI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op niet nader te bepalen datum toe op Belgisch grondgebied.

1.2. Verzoeker werd op 22 februari 2018 geïnterpelleerd door de interventiedienst van de politie Gent naar aanleiding van een ruzie met zijn partner.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 22 februari 2018 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer(1):

naam: V.(...)

voornaam: M.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: <AANVULLEN - LIEUNAISSANCE>

nationaliteit: Albanië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel / volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- ☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;*

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- ☐ *artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*
- ☐ *artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde*

De betrokkene is niet in het bezit van identiteitsdocumenten zoals een paspoort of een geldige verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie. Betrokkene zou een onbeperkt recht op verblijf hebben in Italië. Hij kan dit echter niet staven met documenten.

Na een hevige discussie met zijn partner, B.(...) T.(...) (OV (...), Belgische nationaliteit) en onder invloed van alcohol, reageerde betrokkene zich af op de wagen van zijn partner. Dit feit werd gevat in het PV GE.92.LA.013984/2018 van de politiezone van PZ Gent (vernieling van roerend goed/familiale twist)

Betrokkene maakt verder het voorwerp uit van volgende pv's :

- GE.26.L1.08283716: afzetterij (opgesteld in 2016 door de politie van Gent)*
- DE.50.OD.00050616: opzettelijke vernielingen met verzwarende omstandigheden (opgesteld in 2016 door de wegpolitie van Oost-Vlaanderen)*

Gezien het gewelddadige en bedrieglijke karakter van deze feiten is er een risico op nieuwe inbreuken op de openbare orde

Op 15/12/2017 opende betrokkene een huwelijksdossier bij de burgerlijke stand van de stad Gent met de eerder genoemde B.(...) T.(...), een Belgische onderdaan. Normaliter wordt de uitvoering van een bevel om het grondgebied te verlaten opgeschort totdat het huwelijk wordt afgesloten of wordt geweigerd. Volgens de omzendbrief van 17/09/2013 "zal de uitvoering van het BGV niet worden opgeschort wanneer de vreemdeling aan wie het BGV afgegeven werd: (...) geacht wordt de openbare orde te schaden."

Uit voorgaande is duidelijk dat dit het geval is. Er kan geen termijn voor vrijwillig vertrek worden toegestaan, een gedwongen verwijdering is gepast.

Betrokkene beweert bij zijn aanhouding 4 kinderen te hebben. Met mevrouw B.(...) zou hij 1 gemeenschappelijk kind hebben, B.(...) K.(...), geboren op 10/10/2017. Betrokkene heeft dit kind echter niet officieel erkend. bovendien werd dit kind geboren op het moment dat mevrouw B.(...) nog niet wettelijk gescheiden was van haar vorige partner B.(...) F.(...) (°(...), Belgische nationaliteit). Betrokkene kan niet aannemelijk maken dat dit effectief zijn kind is. Met betrekking tot de andere 3 kinderen konden wij geen verdere informatie terugvinden. Vaststaat dat betrokkene bij mevrouw B.(...) en haar kind inwoont. Zij vormen een familiale cel. Bij verwijdering van betrokkene wordt de familiale cel dus verbroken. Toch dient in het kader van artikel 8 van het EVRM een afweging te worden gemaakt tussen de belangen van de staat enerzijds en het recht op een familiaal leven van betrokkene anderzijds. Het recht op een familiaal leven van betrokkene weegt niet op tegen de belangen van de staat bij het garanderen van een veilige samenleving. Bovendien staat het mevrouw B.(...) vrij om betrokkene achterna te reizen naar Italië waar zij het familiale leven kunnen verderzetten. Betrokkene kan ook een procedure opstarten om legaal verblijf te verkrijgen in België. Hij krijgt ook een inreisverbod van 3 jaar opgelegd. Hij kan steeds de opschorting van dit inreisverbod aanvragen in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake om zijn partner in België te komen bezoeken.

Betrokkene kan met zijn partner contact houden gedurende de periode van scheiding via de moderne communicatiemiddelen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aannemelijk.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

In toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15.12.1980, is het noodzakelijk om betrokkene zonder verwijl naar de grens,

van de lidstaat die verantwoordelijk is, te doen terugleiden.

De betrokkene is niet in het bezit van identiteitsdocumenten zoals een paspoort of een geldige verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie. Betrokkene zou een onbeperkt recht op verblijf hebben in Italië. Hij kan dit echter niet staven met documenten.

Na een hevige discussie met zijn partner, B.(...) T.(...) (OV (...), Belgische nationaliteit) en onder invloed van alcohol, reageerde betrokkene zich af op de wagen van zijn partner. Dit feit werd gevat in het PV GE.92.LA.013984/2018 van de politiezone van PZ Gent (vernieling van roerend goed/familiale twist)

Betrokkene maakt verder het voorwerp uit van volgende pv's :

- GE.26.L1.08283716: afzetterij (opgesteld in 2016 door de politie van Gent)

- DE.50.OD.00050616: opzettelijke vernielingen met verzwarende omstandigheden (opgesteld in 2016 door de wegpolitie van Oost-Vlaanderen)

Gezien het gewelddadige en bedrieglijke karakter van deze feiten is er een risico op nieuwe inbreuken op de openbare orde

Op 15/12/2017 opende betrokkene een huwelijksdossier bij de burgerlijke stand van de stad Gent met de eerder genoemde B.(...) T.(...), een Belgische onderdaan. Normaliter wordt de uitvoering van een bevel om het grondgebied te verlaten opgeschort totdat het huwelijk wordt afgesloten of wordt geweigerd. Volgens de omzendbrief van 17/09/2013 "zal de uitvoering van het BGV niet worden opgeschort wanneer de vreemdeling aan wie het BGV afgegeven werd: (...) geacht wordt de openbare orde te schaden."

Uit voorgaande is duidelijk dat dit het geval is. Er kan geen termijn voor vrijwillig vertrek worden toegestaan, een gedwongen verwijdering is gepast.

Betrokkene beweert bij zijn aanhouding 4 kinderen te hebben. Met mevrouw B.(...) zou hij 1 gemeenschappelijk kind hebben, B.(...) K.(...), geboren op 10/10/2017. Betrokkene heeft dit kind echter niet officieel erkend. bovendien werd dit kind geboren op het moment dat mevrouw B.(...) nog niet wettelijk gescheiden was van haar vorige partner B.(...) F.(...) (°(...), Belgische nationaliteit). Betrokkene kan niet

aannemelijk maken dat dit effectief zijn kind is. Met betrekking tot de andere 3 kinderen konden wij geen verdere informatie terugvinden. Vaststaat dat betrokke bij mevrouw B.(...) en haar kind inwoont. Zij vormen een familiale cel. Bij verwijdering van betrokke wordt de familiale cel dus verbroken. Toch dient in het kader van artikel 8 van het EVRM een afweging te worden gemaakt tussen de belangen van de staat enerzijds en het recht op een familiaal leven van betrokke anderzijds. Het recht op een familiaal leven van betrokke weegt niet op tegen de belangen van de staat bij het garanderen van een veilige samenleving. Bovendien staat het mevrouw B.(...) vrij om betrokke achterna te reizen naar Italië waar zij het familiale leven kunnen verderzetten. Betrokkene kan ook een procedure opstarten om legaal verblijf te verkrijgen in België. Hij krijgt ook een inreisverbod van 3 jaar opgelegd. Hij kan steeds de opschorting van dit inreisverbod aanvragen in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake om zijn partner in België te komen bezoeken.

Betrokkene kan met zijn partner contact houden gedurende de periode van scheiding via de moderne communicatiemiddelen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aannemelijk.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokke te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

De betrokke is niet in het bezit van identiteitsdocumenten zoals een paspoort of een geldige verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie. Betrokkene zou een onbeperkt recht op verblijf hebben in Italië. Hij kan dit echter niet staven met documenten.

Na een hevige discussie met zijn partner, B.(...) T.(...) (OV (...), Belgische nationaliteit) en onder invloed van alcohol, reageerde betrokke zich af op de wagen van zijn partner. Dit feit werd gevat in het PV GE.92.LA.013984/2018 van de politie zone van PZ Gent (vernieling van roerend goed/familiale twist)

Op 15/12/2017 opende betrokke een huwelijksdossier bij de burgerlijke stand van de stad Gent met de eerder genoemde B.(...) T.(...), een Belgische onderdaan. Normaliter wordt de uitvoering van een bevel om het grondgebied te verlaten opgeschort totdat het huwelijk wordt afgesloten of wordt geweigerd. Volgens de omzendbrief van 17/09/2013 "zal de uitvoering van het BGV niet worden opgeschort wanneer de vreemdeling aan wie het BGV afgegeven werd: (...) geacht wordt de openbare orde te schaden."

Uit voorgaande is duidelijk dat dit het geval is. Er kan geen termijn voor vrijwillig vertrek worden toegestaan, een gedwongen verwijdering is gepast.

Betrokkene beweert bij zijn aanhouding 4 kinderen te hebben. Met mevrouw B.(...) zou hij 1 gemeenschappelijk kind hebben, B.(...) K.(...), geboren op 10/10/2017. Betrokkene heeft dit kind echter niet officieel erkend. bovendien werd dit kind geboren op het moment dat mevrouw B.(...) nog niet wettelijk gescheiden was van haar vorige partner B.(...) F.(...) (°(...), Belgische nationaliteit). Betrokkene kan niet aannemelijk maken dat dit effectief zijn kind is. Met betrekking tot de andere 3 kinderen konden wij geen verdere informatie terugvinden. Vaststaat dat betrokke bij mevrouw B.(...) en haar kind inwoont. Zij vormen een familiale cel. Bij verwijdering van betrokke wordt de familiale cel dus verbroken. Toch dient in het kader van artikel 8 van het EVRM een afweging te worden gemaakt tussen de belangen van de staat enerzijds en het recht op een familiaal leven van betrokke anderzijds. Het recht op een familiaal leven van betrokke weegt niet op tegen de belangen van de staat bij het garanderen van een veilige samenleving. Bovendien staat het mevrouw B.(...) vrij om betrokke achterna te reizen naar Italië waar zij het familiale leven kunnen verderzetten. Betrokkene kan ook een procedure opstarten om legaal verblijf te verkrijgen in België. Hij krijgt ook een inreisverbod van 3 jaar opgelegd. Hij kan steeds de opschorting van dit inreisverbod aanvragen in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake om zijn partner in België te komen bezoeken.

Betrokkene kan met zijn partner contact houden gedurende de periode van scheiding via de moderne communicatiemiddelen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aannemelijk.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens

zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Aangezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem/haar ter beschikking te houden van de Dienst Vreemdelingenzaken ten einde te onderzoeken welke lidstaat verantwoordelijk is.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, L.(...) N.(...), attaché gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van PZ Gent en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Vottem de betrokkene, V.(...), M.(...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Vottem vanaf 22/02/2018.”

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 22 februari 2018 eveneens een beslissing houdende inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoeker werd hiervan eveneens op 22 februari 2018 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de Heer (1):

Naam : V.(...)

voornaam : M.(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats :

nationaliteit : Albanië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 22/02/2018 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*

Na een hevige discussie met zijn partner, B.(...) T.(...) (OV (...)) en onder invloed van alcohol, reageerde betrokkene zich af op de wagen van zijn partner. Dit feit werd gevat in het PV GE.92.LA.013984/2018 van de politie zone van PZ Gent (vernieling van roerend goed/familiale twist) Betrokkene maakt verder het voorwerp uit van volgende pv's :

- GE.26.L1.08283716: afzetterij (opgesteld in 2016 door de politie van Gent)

- DE.50.OD.00050616: opzettelijke vernielingen met verzwarende omstandigheden (opgesteld in 2016 door de wegpollitie van Oost-Vlaanderen)

Gezien het gewelddadige en bedrieglijke karakter van deze feiten is er een risico op nieuwe inbreuken op de openbare orde.

Op 15/12/2017 opende betrokkene een huwelijksdossier bij de burgerlijke stand van de stad Gent met de eerder genoemde B.(...) T.(...), een Belgische onderdaan. Normaliter wordt de uitvoering van een bevel om het grondgebied te verlaten opgeschort totdat het huwelijk wordt afgesloten of wordt geweigerd. Volgens de omzendbrief van 17/09/2013 “zal de uitvoering van het BGV niet worden opgeschort wanneer de vreemdeling aan wie het BGV afgegeven werd: (...) geacht wordt de openbare orde te schaden.”

Uit voorgaande is duidelijk dat dit het geval is. Er kan geen termijn voor vrijwillig vertrek worden toegestaan, een gedwongen verwijdering is gepast.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene beweert bij zijn aanhouding 4 kinderen te hebben. Met mevrouw B.(...) zou hij 1 gemeenschappelijk kind hebben, B.(...) K.(...), geboren op 10/10/2017. Betrokkene heeft dit kind echter

niet officieel erkend. bovendien werd dit kind geboren op het moment dat mevrouw BORIAU nog niet wettelijk gescheiden was van haar vorige partner B.(...) F.(...) (°(...)). Betrokkene kan niet aannemelijk maken dat dit effectief zijn kind is. Met betrekking tot de andere 3 kinderen konden wij geen verdere informatie terugvinden. Vaststaat dat betrokken bij mevrouw B.(...) en haar kind inwoont. Zij vormen een familiale cel. Bij verwijdering van betrokken wordt de familiale cel dus verbroken. Toch dient in het kader van artikel 8 van het EVRM een afweging te worden gemaakt tussen de belangen van de staat enerzijds en het recht op een familiaal leven van betrokken anderzijds. Het recht op een familiaal leven van betrokken weegt niet op tegen de belangen van de staat bij het garanderen van een veilige samenleving. Bovendien staat het mevrouw BORIAU vrij om betrokken achterna te reizen naar Italië waar zij het familiale leven kunnen verderzetten. Betrokkene kan ook een procedure opstarten om legaal verblijf te verkrijgen in België.. Hij kan steeds de opschorting van dit inreisverbod aanvragen in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake om zijn partner in België te komen bezoeken. Betrokkene kan met zijn partner contact houden gedurende de periode van scheiding via de moderne communicatiemiddelen. Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aannemelijk.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De eerste bestreden beslissing houdt een maatregel in van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

2.2. Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, staat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel een beroep open bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van haar verblijfplaats.

De vordering is niet ontvankelijk in zoverre zij gericht zou zijn tegen de beslissing tot vrijheidsberoving bij gebrek aan rechtsmacht.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

3.2.2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“Attendu qu’il convient de démontrer d’une part, l’imminence du péril, et d’autre part, que le requérant a agi avec diligence pour introduire le recours.

Que l’imminence du péril résulte de la décision de maintien dans un Centre fermé afin de garantir et de mener à bien son refoulement vers son pays d’origine.

Que la date d’expulsion est imminente même si elle n’est pas encore annoncée, de sorte que le requérant est susceptible d’être refoulé à tout moment.

Qu’en outre, il peut être tenu pour acquis que le recours à la procédure ordinaire ne permettra pas de mettre fin dans un délai utile au préjudice que provoque le maintien des actes attaqués.

Qu’en introduisant la présente requête en ce jour, la partie requérante agit avec diligence dès lors que la décision lui a été notifiée le 22.02.2018 et qu’il s’agit d’une première mesure d’éloignement.”

3.2.2.2. Zoals de verwerende partij terecht aanstipt in haar nota met opmerkingen, dient een onderscheid te worden gemaakt wat de beoordeling van de uiterst dringende noodzakelijkheid betreft, naargelang verzoeker de verwijderingsmaatregel (bijlage 13septies), thans de eerste bestreden beslissing, dan wel het inreisverbod (bijlage 13sexies), de tweede bestreden beslissing, viseert.

3.2.2.3. De Raad merkt op dat door verzoeker geenszins aannemelijk wordt gemaakt dat een gewone schorsingsprocedure te laat zou komen voor zover de huidige vordering het inreisverbod (bijlage 13sexies), thans de tweede bestreden beslissing, tot voorwerp heeft. Verzoeker brengt immers geen enkel concreet gegeven aan waaruit blijkt dat zijn onmiddellijke terugkeer op het Belgisch grondgebied absoluut noodzakelijk zou zijn waardoor het inreisverbod met onmiddellijke ingang zou moeten worden geschorst om te vermijden dat het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel, dat verzoeker blijkens zijn uiteenzetting koppelt aan een terugkeer naar zijn land van herkomst, zich zou voltrekken.

De Raad wijst er bovendien op dat de vreemdelingenwet in artikel 74/12 een specifiek rechtsmiddel voorziet waarbij de intrekking of de opschorting van het inreisverbod kan worden gevraagd bij de staatssecretaris of zijn gemachtigde, waardoor een vordering tot schorsing van de tweede bestreden beslissing niet het enige rechtsmiddel is dat verzoekster kan aanwenden om passend rechtsherstel te bekomen.

3.2.2.4. Aangezien de uiterst dringende noodzakelijkheid niet wordt aangetoond met betrekking tot het inreisverbod (bijlage 13sexies), kan onderhavige vordering onmogelijk aanleiding geven tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de tweede bestreden beslissing. Wanneer geen uiterst dringende noodzakelijkheid werd vastgesteld, dient te vordering tot schorsing immers op grond van artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet te worden verworpen.

3.2.2.5. Met betrekking tot de verwijderingsmaatregel (bijlage 13*septies*) daarentegen blijkt uit de gegevens van het administratief dossier dat verzoeker op 22 februari 2018 van zijn vrijheid werd beroofd en werd vastgehouden in het Centrum voor Illegalen te Vottem, zoals verzoeker in zijn verzoekschrift bevestigt. Omwille van de vasthouding en de overbrenging met het oog op zijn terugleiding naar de grens, die weliswaar nog niet in het vooruitzicht werd gesteld, is het aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de gedwongen tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten, thans de eerste bestreden beslissing heeft plaatsgevonden.

3.2.2.6. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet wat het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) betreft.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan, tenminste voor zover de vordering betrekking heeft op het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13*septies*), thans de eerste bestreden beslissing.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in een van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld,

verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 8, 12 en 13 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 7, 62, 74/11, 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt in zijn eerste middel het volgende:

“1.

Attendu que la partie requérante conteste la pertinence des motifs invoqués dans les actes litigieux et expose que les décisions entreprises violent les dispositions vantées sous le moyen dès lors qu'elles comportent une motivation inadéquate tant en droit qu'en fait.

Qu'en effet, l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers (ci-après, la loi de 1980) et les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs imposent que les décisions administratives soient motivées de façon à faire apparaître la proportionnalité et l'adéquation des décisions emportant de lourdes conséquences juridiques.

Que selon la Cour de cassation, par motivation adéquate de l'acte administratif, il y a lieu d'entendre, toute motivation qui fonde raisonnablement la décision concernée (Cass., 5 février 2000, Bull. cass., 2000, P.285).

Que lorsqu'une autorité administrative dispose, comme en l'espèce, d'un pouvoir d'appréciation, elle doit l'exercer et motiver en la forme sa décision de manière telle que l'intéressé soit informé des raisons qui l'ont déterminé à statuer comme elle l'a fait (Cons. État, arrêts n° 66.292 du 16 mai 1997, 69.157 du 24 octobre 1997, 75.628 du 28 août 1998, 80.549 du 1er juin 1999, 81.668 du 6 juillet 1999, 84.810 du 24 janvier 2000, 94.384 du 28 mars 2001, 117.645 du 27 mars 2003...).

Qu'une telle motivation exige l'indication dans l'acte administratif des considérations de droit et de fait qui soient adéquates, pertinentes, précises et juridiquement admissibles et qui servent de fondement à la décision concernée.

Que «le contenu de la motivation doit être correct et ne peut révéler une erreur manifeste d'appréciation ou une appréciation déraisonnable des éléments du dossier. Cet examen implique une analyse des faits mais n'autorise pas le Conseil du contentieux des étrangers à reprocher à l'auteur de l'acte attaqué d'avoir adopté une position différente de celle qu'il aurait lui-même adopté. Tout au plus, pourrait-il sanctionner le raisonnement suivi par l'auteur de l'acte, s'il lui paraît manifestement erroné » (C.E., n°53.199, 10 mai 1995, RDE 1995, n°86, pp 574 et s. ; C.E., n°58.074, 8 février 1996, RDE 1996, n°87, p. 72 ; C.E. 57.531 16 janvier 1996 RDE n°88, pp. 242-243).

Qu'en l'occurrence, la motivation des décisions attaquées révèle que l'Office des Etrangers a adopté une motivation manifestement inadéquate en ce qu'il n'a pas été tenu compte de l'ensemble des considérations de droit et de fait relatives à la situation de la partie requérante.

Qu'en effet, la partie adverse considère qu'un ordre de quitter le territoire doit être délivré au requérant au motif (1) qu'il n'est pas en possession d'un passeport valable ni d'un visa/titre de séjour valable au moment de son arrestation même s'il a un droit de séjour reconnu en Italie et (2) au motif qu'il y a un risque de fuite et (3) qu'il constitue un danger pour l'ordre public.

Qu'or :

(1) Le motif du séjour illégal ne peut constituer à lui seul une motivation légale. De toute façon, comme expliqué dans les faits, le requérant dispose d'un droit de séjour valable en Italie mais si son titre (*instrumentum*) n'a pas été renouvelé. En sa qualité de résident de longue durée en Italie, il a le droit de circuler librement en Europe sous certaines conditions.

(2) Concernant le risque de fuite invoqué dans les décisions attaquées par la partie adverse, le requérant affirme qu'il n'y a absolument aucun risque de fuite au regard de sa vie privée et familiale constituée en Belgique et bien démontrée dans le cadre de la présente.

(3) En ce qui concerne les deux « préventions » mentionnées dans les décisions attaquées, à savoir :

« - GE.26.L1.OS283716: afzetterij (opgesteld in 2016 door de politie van Gent)

- DE.50.OD.00050616: opzettelijke vernielingen met verzwarende omstandigheden (opgesteld in 2016 door de wegpollitie van Oost-Vlaanderen) »

Il ne figure au dossier que la copie de ces PV transmis par la police à l'Office des Etrangers. Que les principes de la présomption d'innocence et du respect des droits de la défense interdisent que du seul rapport d'un contrôle d'un étranger, il puisse être déduit le risque de trouble à l'ordre public justifiant la détention du requérant qui en raison de l'illégalité de sa présence en Belgique et de sa personnalité risquerait de se soustraire à la justice. Qu'il y a lieu de considération que cette seconde motivation ne repose que sur une présomption illégale.

Qu'en outre, l'administration a injustement jugé nécessaire la notification simultanée d'une interdiction d'entrée.

Qu'à cet égard, l'article 1er, 8° de la loi du 15 décembre 1980 dispose que « pour l'application de la présente loi, il faut entendre par interdiction d'entrée : la décision interdisant l'entrée et le séjour sur le territoire des Etats membres pendant une durée déterminée, qui peut accompagner une décision d'éloignement ».

Que l'article 77/11 § 1er de la loi précitée, « la durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas. La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de maximum trois ans, dans les cas suivants : [...] 2° lorsqu'une décision d'éloignement antérieure n'a pas été exécutée ; [...] ».

Qu'en outre le § 2 de la disposition précitée dispose que « Le ministre ou son délégué peut s'abstenir d'imposer une interdiction d'entrée, dans des cas particuliers, pour des raisons humanitaires ».

Qu'en l'espèce, considérant la situation du requérant, cette mesure d'interdiction d'entrée de 3 ans est injustifiée et disproportionnée.

Qu'il est difficile pour le requérant de comprendre la raison d'être de cette interdiction d'entrée.

Qu'en effet, la partie adverse n'est pas sans savoir qu'une personne sanctionnée par une interdiction d'entrée devra nécessairement en attendre l'expiration, la levée ou la suspension pour pouvoir à nouveau demander le séjour sur le territoire et ce, quelle que soit sa situation familiale, économique ou sociale.

Qu'ainsi, une fois la mesure d'éloignement exécutée, il sera manifestement impossible, pendant 3 ans, pour le requérant d'entreprendre avec succès des démarches en se conformant aux dispositions légales sur le territoire, en vue d'obtenir les autorisations nécessaires à un séjour légal en Belgique.

Qu'eu égard à toutes ces considérations, l'éloignement du requérant suivi de son interdiction d'entrée entraînera assurément la violation de l'article 8 de la convention européenne des droits de l'homme et des libertés fondamentales, dès lors qu'il perdrait le bénéfice de tous les efforts consentis dans le cadre de son intégration en Belgique, et ce pendant 3 ans.

Attendu que l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 précitée dispose que « Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné. »

Qu'en l'espèce, le requérant fait également valoir la nécessité pour sa fille Kira de ne pas être privée de son père.

Que l'acte attaqué est muet quant à l'intérêt supérieur de l'enfant alors qu'un éloignement prochain du requérant aura nécessairement pour conséquence de le séparer de son enfant avec laquelle il entretient une relation familiale réelle et effective, même s'il ne l'a pas encore reconnue.

Que le requérant estime en effet, que dans ce contexte, l'intérêt de son enfant devait nécessairement l'emporter.

Que cependant, force est de constater que la motivation de l'acte attaqué ne laisse nullement percevoir que l'intérêt supérieur de l'enfant a été pris en compte.

Qu'il est bien vrai que la partie adverse doit, dans certains cas prévus dans la loi du 15/12/1980, délivrer un ordre de quitter le territoire à un étranger, mais cette obligation ne doit pas s'entendre comme s'imposant à elle de manière automatique et en toutes circonstances.

Qu'ainsi, le caractère irrégulier du séjour ne saurait suffire à lui seul à justifier la délivrance d'un ordre de quitter le territoire sans que d'autres facteurs soient également pris en compte, conformément à l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980, en manière telle que la partie adverse n'est pas dépourvue en la matière d'un certain pouvoir d'appréciation.

Qu'elle aurait donc dû, en l'espèce, prendre en compte la situation familiale du requérant et l'intérêt supérieur de son enfant.

2.

Attendu que l'article 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales stipule que

«

1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui. ».

Que l'article 1er de la Convention précitée dispose que les Etats « reconnaissent à toute personne relevant de leur juridiction les droits et libertés définis au titre 1er de la Convention. ».

Que ce critère de juridiction désigne une notion essentiellement factuelle, soit la possibilité pour les autorités étatiques d'exercer un « certain pouvoir » sur une personne. En somme, la capacité de porter atteinte aux libertés fondamentales d'un individu entraîne ipso facto l'obligation de lui garantir le respect des droits définis par la Convention : « d'un point de vue réaliste, la juridiction d'un Etat doit s'analyser comme le pouvoir de ce dernier d'empêcher la commission d'un acte attentatoire à la Convention. ».

Qu'en ce sens, la Cour européenne des droits de l'homme a jugé que la simple présence physique d'un individu sur le territoire d'un Etat contractant lui ouvrait le bénéfice de la protection garantie par la CEDH, et ce indépendamment de la qualification juridique du séjour de l'intéressé.

Qu'il s'agit pour les Etats membres et toutes leurs entités étatiques en ce compris donc leurs administrations étatiques de se garder de briser ou d'influencer négativement cette vie privée et familiale.

Qu'un acte de l'autorité publique qui a pour effet de porter atteinte à ce droit doit s'inscrire dans le respect des critères prévus par la Convention.

Que pourtant, la partie défenderesse considère que les garanties du droit au respect de la vie privée et de la vie familiale visé à l'article 8 de la CEDH ne s'appliquent pas à la situation du requérant et que partant, ses décisions ne représentent pas un préjudice grave et difficilement réparable.

Qu'a contrario, le requérant soutient que l'exécution des décisions entreprises porterait une atteinte disproportionnée à son droit à la vie privée et familiale si tant est qu'il mène une vie familiale réelle et effective avec sa compagne (sa future épouse) et sa fille en Belgique.

Que l'article 8 de la CEDH protège non seulement le droit au respect de la vie familiale mais aussi le droit au respect de la vie privée ; il s'agit pour l'administration de se garder de briser ou d'influencer négativement cette vie privée et familiale.

Que lorsqu'un risque de violation du droit au respect de la vie privée et/ou familiale est invoqué, il appartient d'abord au Conseil du Contentieux des Etrangers d'examiner s'il existe une vie privée et/ou familiale au sens de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales, avant d'examiner s'il est porté atteinte par l'acte attaqué.

Qu'en l'occurrence, il ressort du dossier administratif que le requérant mène bel et bien une vie privée et familiale en Belgique depuis 2014.

Que d'ailleurs, les décisions litigieuses ne contestent pas la réalité et l'effectivité de cette vie privée et familiale.

Attendu qu'il convient de prendre en considération le 2ème paragraphe de l'article 8 de la CEDH qui admet l'ingérence de l'autorité publique pour autant qu'elle soit prévue par la loi, qu'elle soit inspirée par un ou plusieurs buts légitimes qui y sont énoncés et qu'elle soit nécessaire dans une société démocratique pour les atteindre. Dans cette dernière perspective, il incombe à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte.

Qu'ainsi, le Conseil doit examiner s'il y a ingérence dans la vie privée et/ou familiale.

Que selon la Cour européenne des droits de l'homme « lorsqu'un étranger possède une famille dans un pays donné, le refus de l'admettre dans ce pays ou la décision de l'expulser ou de l'extrader de ce pays est susceptible de compromettre l'unité de sa famille et, par suite porter atteinte au respect de sa famille » (Voir Cour eur.d ;h ;, arrêt Moustaquim c.la Belgique du 18 février 1991, R.T.D.H., p.385, note P. Martens).

Que le Conseil d'État a d'ailleurs estimé que « l'éloignement du territoire qui implique la rupture des relations sociales et affectives profondes et harmonieuses que le requérant a tissées en Belgique depuis son arrivée tant avec ses condisciples de classe qu'à l'égard de sa famille d'accueil, est une mesure disproportionnée au but légitime recherché par la partie adverse » (CE, 11 février 1999, arrêt n° 78.711, R.D.E., n° 102, 1999, p. 40.).

Qu'il a également été jugé que : « lorsque l'étranger dispose de liens familiaux, personnels et sociaux dans son pays d'établissement et qu'il n'est pas établi que l'intéressé dispose de pareils liens dans un autre pays, la partie adverse doit, pour que la motivation de l'arrêté d'expulsion puisse être considérée comme adéquate, énoncer de manière circonstanciée comment elle établit la balance des intérêts, compte tenu du besoin social impérieux qu'il lui revient d'établir entre le droit au respect de la vie privée et familiale et les objectifs légitimes du paragraphe 2 de l'article 8 précité ; que tel doit être spécialement le cas lorsque le dossier révèle qu'il existe des éléments pouvant augurer d'une réinsertion de l'intéressé dans la société au sein de son pays d'établissement »(C.E., arrêt n°105.428 du 9 avril 2002).

Qu'en l'espèce, il y a manifestement une ingérence, dès lors que l'exécution des décisions entreprises impliquerait nécessairement une atteinte à la vie privée et familiale du requérant, ce qui serait une mesure disproportionnée portant atteinte au droit à la vie privée et familiale.

Qu'il fait nul doute que sa vie privée et familiale doit être garantie et prise en considération dans toute décision le concernant.

Que force est de constater que le requérant qui se trouve sur le territoire belge depuis 2014, relève des juridictions belges et à ce titre, est en droit d'alléguer qu'un ordre d'expulsion constitue une ingérence dans sa vie privée et familiale.

Que compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH (5/2/2002, Conka/Belgique, §3), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15/12/1980 (C.E. 22/12/2010,n° 210.029), d'autre part, la partie adverse est manifestement en défaut de s'être, en l'espèce, livrée, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devait avoir connaissance .

Que force est de relever que s'agissant de l'article 8 qui consacre le droit au respect de la vie privée et familiale, la Cour européenne des droits de l'homme a rappelé dans plusieurs affaires que ce droit n'est pas absolu, contrairement au droit de ne pas subir des traitements inhumains et dégradants posé par l'article 3 qui ne ménage aucune exception ; cependant, les atteintes au droit consacré par l'article 8 sont strictement encadrées puisqu'elles doivent être prévues par une loi, poursuivre un but légitime et être nécessaires dans une société démocratique.

Qu'en cette matière, il y a lieu de tenir compte du juste équilibre à ménager entre les intérêts concurrents de l'individu et de la société dans son ensemble (Avis Auditeur, sur CE, 14 août 1997, n° 67.710, op. cit.). Que le critère de nécessité de la mesure implique manifestement que l'ingérence soit fondée sur un besoin social impérieux et soit proportionnée au but légitime poursuivi.

Qu'il incombe à la partie défenderesse de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte.

Qu'en l'espèce, et ce avec bon sens, l'on peut soutenir que les deux premières conditions sont remplies puisque la décision entreprise trouve son fondement dans la loi du 15.12.1980 qui vise à contrôler l'entrée et le séjour des étrangers en Belgique ; en revanche, cette décision semble manifestement disproportionnée au regard de la cellule et de l'unité familiale du requérant qui n'est pas et ne peut être contestée.

Que par ailleurs, le caractère illégal de son séjour n'exonère pas les juridictions belges d'assurer la protection et le respect de son droit à la vie privée et familiale, puisque cela mènerait à l'amoindrissement du principe de la protection garantie par la Convention.

Qu'il en va de même lorsqu'il s'agit de l'obligation pour l'Office des étrangers de délivrer un ordre de quitter le territoire en vertu des articles 7, 27 et 74/14 de la loi du 15 décembre 1980.

Que les arguments tirés de l'obligation pour les autorités administratives belges de délivrer un ordre de quitter le territoire, d'une première admission sur le territoire belge ou de la précarité du séjour du requérant ne peuvent suffire à justifier une ingérence dans la vie privée et familiale du requérant ainsi que l'absence de tout contrôle juridictionnel a posteriori.

Que par ailleurs, Votre Conseil l'a considéré dans un arrêt de suspension « la partie défenderesse doit, dans certains cas déterminés à l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980, délivrer un ordre de quitter le territoire, à tout ressortissant d'un pays tiers se trouvant sur le territoire belge en séjour irrégulier, cette obligation ne doit pas s'entendre comme s'imposant à elle de manière automatique et en toutes circonstances. Ainsi, le caractère irrégulier du séjour ne saurait suffire à lui seul à justifier la délivrance d'un ordre de quitter le territoire sans que d'autres facteurs, notamment liés à la violation des droits fondamentaux garantis par les articles 3 et 8 de la CEDH soient également pris en compte, de manière telle que la partie défenderesse n'est pas dépourvue en la matière d'un certain pouvoir d'appréciation (CCE statuant en assemblée générale n°116003 du 19 décembre 2013). » (CCE, arrêt n°123081 du 25 avril 2014).

Qu'en outre, comme Votre Conseil l'a rappelé dans ce même arrêt de suspension « il ressort des travaux préparatoires de la loi du 19 janvier 2012 modifiant la loi du 15 décembre 1980, relatifs à l'article 7 de cette loi, l'obligation de prendre une décision de retour à l'encontre de tout ressortissant d'un pays tiers qui est en séjour illégal sur le territoire ne vaut évidemment pas si le retour effectif d'un étranger entraîne une violation des articles 3 et 8 de la CEDH (Doc. Parl., 53, 1825/001, p.17). (CCE, arrêt n°123081 du 25 avril 2014).

Qu'ainsi, force est de constater que la motivation contenue dans la décision ne contient aucun développement de nature à démontrer que la partie défenderesse a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé par les articles 7, 27 et l'article 74/14 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et la gravité de l'atteinte aux droits protégés par l'article 8 de la CEDH.

Que l'argument selon lequel que le requérant a commis des infractions qui ont nui à l'ordre public ne peut être considéré comme satisfaisant.

Qu'en l'espèce, la condition que la mesure soit nécessaire dans une société démocratique n'est pas remplie, ce qui constitue une violation de l'article 8 de la CEDH.

Qu'en effet, il ne ressort nullement des décisions attaquées que la partie défenderesse a procédé à un examen rigoureux, sérieux et loyal de la situation familiale du requérant.

Qu'il n'apparaît pas des motifs des décisions que le ministre ait pris en considération ni dans son principe, ni a fortiori de façon proportionnelle, l'atteinte qu'il portait à la vie familiale et privée du requérant et on conçoit mal en quoi la sécurité nationale, la sûreté publique, le bien-être économique du pays, la défense de l'ordre et la prévention des infractions pénales, la protection de la santé ou de la morale, ou la protection des droits et libertés d'autrui seraient compromis par la présence en Belgique du requérant qui mène une existence sans jamais troubler l'ordre public du Royaume (Conseil d'Etat, arrêts n° 118.430 du 16 avril

2003 , 126.169 du 8 décembre 2003 et n° 133.468 du 2 juillet 2004, Zroudi ; CCE, arrêt n° 25258 du 28 mars 2009, Anderson).

Que cet impératif ne peut être tenu pour suffisamment rencontré par la motivation contenue dans les décisions entreprises.

Que la situation personnelle du requérant fait valablement obstacle à l'exécution d'une mesure d'expulsion qui aurait pour conséquence de le séparer de sa famille régulièrement établie en Belgique.

Que partant, la partie adverse viole le principe général de proportionnalité, dès lors qu'il ne démontre pas la nécessité de ladite décision, et ne démontre pas non plus qu'elle aurait mis en balance les intérêts en présence, alors même que le critère de nécessité implique manifestement que l'ingérence soit fondée sur un besoin social impérieux et soit proportionnée au but légitime poursuivi.

Qu'en égard à toutes ces considérations, l'éloignement du requérant entraînera assurément une violation disproportionnée et injustifiée de l'article 8 de la convention européenne des droits de l'homme et des libertés fondamentales.

Qu'en raison de l'ensemble des éléments développés sous le moyen, il y a lieu de constater que la décision attaquée est inadéquatement motivée, disproportionnée, viole l'ensemble des dispositions vantées sous le moyen et partant, doit être annulée.

3.

Attendu que, de plus, le droit de se marier est également protégé par la Convention Européenne des Droits de l'Homme en son article 12 :

« A partir de l'âge nubile, l'homme et la femme ont le droit de se marier et de fonder une famille selon les lois nationales régissant l'exercice de ce droit. (...) ».

Qu'il convient, comme pour les autres dispositions de la CEDH, de garantir l'effectivité de ce droit en application de l'article 13 de la CEDH.

Que l'article 13 de la CEDH garantit l'existence en droit interne d'un recours permettant de se prévaloir des droits et libertés de la Convention tels qu'ils y sont consacrés.

Que le recours exigé par l'article 13 doit être « effectif » en pratique comme en droit, en ce sens particulièrement que son exercice ne doit pas être entravé de manière injustifiée par les actes ou omissions des autorités de l'État.

Que le droit de se marier est réglé par les dispositions du code civil qui organisent une possibilité de surseoir à la célébration du mariage en vue d'enquêter sur son caractère simulé, le cas échéant de refuser de célébrer un mariage ainsi que de contester ce refus devant les juridictions civiles.

Que la délivrance d'un ordre de quitter le territoire exécutoire peut, en fonction des circonstances, entraver de manière injustifiée l'exercice des procédures organisées par le Code Civil.

Que la circulaire du 17 septembre 2013 relative à l'échange d'informations entre les Officiers de l'état civil et l'Office des Étrangers à l'occasion d'une déclaration de mariage ou d'une déclaration de cohabitation légale d'un étranger en séjour illégal ou précaire précise que : «lorsqu'un étranger, à qui un ordre de quitter le territoire a été notifié, s'est vu délivré un accusé de réception (article 64, J 1er, du Code civil) ou un récépissé (article 1476, § 1er, du Code civil), le Ministre ayant l'Accès au territoire, le Séjour, l'Établissement et l'Éloignement des étrangers dans ses attributions ou son délégué ne procédera à l'exécution dudit " O.Q. T. " et ce jusque : - au jour de la décision, de l'Officier de l'état civil, de refus de célébrer le mariage ou d'acter la déclaration de cohabitation légale; - à l'expiration du délai de 6 mois visés à l'article 165, § 3, du Code civil; - au lendemain du jour de la célébration du mariage ou de la déclaration de cohabitation légale. »

Que cette circulaire vise à assurer un équilibre entre le droit de l'Etat de contrôler l'immigration et le droit des individus de se marier et représente un engagement de ne pas exécuter un ordre de quitter le territoire préalablement délivré à une personne qui s'est vu délivrer une déclaration de mariage et ce jusqu'à, selon le cas, un refus de mariage, l'expiration de la validité de la déclaration de mariage ou la célébration du mariage.

Que la partie requérante est visée par cette circulaire : un accusé de réception d'un dossier de déclaration de mariage a été établi, la célébration du mariage a été reportée en vue de procéder à une enquête afin de vérifier le respect du prescrit de l'article 146bis et cette enquête devait être mise en œuvre ou est en cours au moment "de la délivrance de l'ordre de quitter le territoire".

Que dans le cas d'espèce, l'effectivité du droit de la partie requérante à se marier exige qu'il ne soit pas procédé à l'exécution d'un ordre de quitter le territoire.

4.

Attendu que l'article 13 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales dispose :

« Toute personne dont les droits et libertés reconnus dans la présente Convention ont été violés, a droit à l'octroi d'un recours effectif devant une instance nationale, alors même que la violation aurait été commise par des personnes agissant dans l'exercice de leurs fonctions officielles ».

Qu'il appert de souligner que la Cour européenne des droits de l'homme a rappelé dans plusieurs affaires, notamment dans l'affaire Conka contre la Belgique, que l'article 13 de la Convention garantit l'existence en droit interne d'un recours permettant de s'y prévaloir des droits et libertés de la Convention tels qu'ils peuvent s'y trouver consacrés. Cette disposition a donc pour conséquence d'exiger un recours interne habilitant à examiner le contenu d'un grief défendable fondé sur la Convention et à offrir le redressement approprié.

Que d'une manière générale, la jurisprudence européenne exige que les recours internes à utiliser existent à un degré suffisant de certitude, en pratique comme en théorie (Vernillo, 20 février 1991, A.198, §27).

Que dans son opinion partiellement concordante et partiellement dissidente, Monsieur VELAERS, juge ad hoc dans l'affaire Conka contre la Belgique, note : " En tout état de cause cependant, il convient de rappeler que l'effectivité d'un recours ne dépend pas de la certitude d'une issue favorable pour le requérant, il suffit qu'il existe des chances réelles du succès".

Que partant, la partie adverse viole l'article 13 de la CEDH en ce que, afin de satisfaire aux exigences de l'article 13 de la CEDH, le recours visé à l'article 39/2 de la loi du 15 décembre 1980 précitée doit, pour être effectif, être disponible en droit comme en pratique, en ce sens particulièrement que son exercice ne doit pas être entravé de manière injustifiée par les actes ou omissions des autorités de l'Etat défendeur (Cour EDH 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce, § 290 ; Cour EDH 8 juillet 1999, Cakici/Turquie, § 112).

Qu'il a été jugé que « Le droit de demander la suspension de l'exécution d'une décision administrative frappée de recours en attendant que la juridiction saisie statue au fond, fait partie des éléments garantissant l'effectivité de ce recours, dès lors que l'exécution de la décision attaquée, telle qu'une mesure d'éloignement du territoire (...) risque de produire des effets irréversibles et d'empêcher, en pratique, l'intéressé de plaider utilement sa cause ». (Tribunal civil de Bruxelles (référés), 8 octobre 1993, JMLB, 1994, pp278-282).

Qu'en d'autres termes, l'exécution de l'ordre de quitter le territoire violerait le droit de la défense ainsi que le principe d'effectivité expressément consacré par la convention européenne des droits de l'homme et des libertés fondamentales, spécialement à l'article 13 et par l'article 2,3° du Pacte fondamental relatifs aux droits civils et politiques.

Que selon la jurisprudence, « L'exécution précipitée de l'ordre d'expulsion, en dépit de l'exercice connu d'une voie de recours, sans même en attendre les suites, paraît constituer une voie de fait » (cf. Tribunal correctionnel de Namur (ch. Du conseil), 26 mai 1993, JLMB, 1994, p.275).

Qu'en l'occurrence, il s'indique de rappeler que les actes attaqués (Annexes 13Septies et 13Sexies), notifiés au requérant le 22.02.2018 sont susceptibles de recours en annulation et en suspension auprès de Votre Conseil.

Que l'exécution de ces actes attaqués violerait manifestement l'article 39/2, §2de la loi du 15 décembre 1980, en vertu duquel « cette décision est susceptible d'un recours en annulation auprès du Conseil du Contentieux des Etrangers. Ce recours doit être introduit par requête dans les trente jours suivant la notification de la présente décision », alors que la décision litigieuse enjoint au requérant de quitter le territoire sans délai tout en la maintenant en détention en vue de sa reconduite à la frontière.

Que l'on peut raisonnablement en déduire que la présence du requérant sur le territoire est nécessaire pour assurer l'effectivité du susdit recours que la loi a prévu et qu'il a décidé d'introduire auprès d'une instance nationale pour faire valoir ses droits.

Que par conséquent, la partie adverse ne peut procéder à l'éloignement du requérant sans violer article 13 de la CEDH si tant est que dans un tel cas le recours prévu par la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès

au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers serait, quod non en l'espèce, manifestement illusoire, inadéquat voire inutile.

Qu'une telle mesure d'expulsion entrave inéluctablement de manière injustifiée l'exercice et l'effectivité du droit de la défense du requérant dans le cadre des recours contre la partie adverse pendant et à venir."

3.3.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.3.2.3. De eerste bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk de door verzoeker geschonden geachte artikelen 7 en 74/14 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslagen. De *in casu* toepasselijke bepalingen van deze wetsartikelen luiden als volgt:

Artikel 7, eerste lid, 1° en 3° en artikel 7, tweede lid van de vreemdelingenwet bepalen het volgende:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

(...)

Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden."

Artikel 74/14, §3 van de vreemdelingenwet heeft betrekking op de termijn voor vrijwillig vertrek en bepaalt het volgende:

"§ 3

Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

(...)

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

(...)"

3.3.2.4. Op grond van de vaststelling dat verzoeker niet over de vereiste binnenkomstdocumenten beschikt en door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, maakt de gemachtigde van de staatssecretaris toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet en levert hem een bevel af om het grondgebied te verlaten. Er wordt geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan omdat er een risico op onderduiken bestaat en omdat verzoeker een bedreiging vormt voor de openbare orde, waardoor een gedwongen terugleiding noodzakelijk wordt geacht.

3.3.2.5. De vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris vinden steun in het administratief dossier. In zijn middel weerlegt verzoeker deze vaststellingen niet. Naar aanleiding van het gegeven dat hij *“op het moment van zijn arrestatie”* niet in het bezit was van identiteitsdocumenten zoals een paspoort of een geldige verblijfstitel, poneert verzoeker weliswaar dat illegaal verblijf op zich geen wettig motief kan vormen omdat hij wel degelijk over een geldige verblijfstitel zou beschikken in Italië. Het komt echter aan verzoeker toe om hiervan een begin van bewijs voor te leggen. Noch ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing, noch in de bijlagen bij het verzoekschrift, wordt echter enig bewijs aangebracht van het feit dat hij wel degelijk houder zou zijn van een geldige verblijfstitel, in Italië of elders. Bijgevolg kon de gemachtigde van de staatssecretaris op goede gronden toepassing maken van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en diende hij in beginsel aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

3.3.2.6. Wat het risico op onderduiken betreft, beperkt verzoeker zich tot de blote bewering dat er hoegenaamd geen risico op onderduiken bestaat omwille van zijn aangetoonde privé- en gezinsleven in België. Deze loutere affirmatie volstaat niet ter weerlegging van de vaststelling dat hij niet met documenten kan staven dat hij over een verblijfsrecht zou beschikken in Italië.

3.3.2.7. Aangaande de in de bestreden beslissing vermelde processen-verbaal, merkt de Raad op dat de verwerende partij niet betrokken is bij de strafvervolgning en dus niet automatisch in kennis wordt gesteld van de volledige inhoud van deze processen-verbaal. Verzoeker weerlegt echter niet dat hij op 22 februari 2018 werd geïnterpelleerd naar aanleiding van een hevige discussie met zijn partner waarbij hij haar wagen vernielde en betwist evenmin dat hij in 2016 het voorwerp uitmaakte van processen-verbaal naar aanleiding van afzetterij en opzettelijke vernielingen. Het strafrechtelijke vermoeden van onschuld belet niet dat de verwerende partij op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot het gedrag van de betrokken vreemdeling in het licht van feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Verzoeker kan dus niet worden gevolgd waar hij poneert dat het motief betreffende het gevaar voor de openbare orde zou steunen op een onwettig vermoeden.

3.3.2.8. Waar verzoeker in zijn middel ingaat op de beslissing houdende inreisverbod (bijlage 13sexies) en de schending aanvoert van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat reeds werd vastgesteld dat niet is voldaan aan de voorwaarde betreffende de uiterst dringende noodzakelijkheid (zie punt 3.2), zodat thans niet verder dient te worden ingegaan op zijn inhoudelijke kritiek.

3.3.2.9. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

3.3.2.10. Verzoeker stelt in wezen dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn gezinsleven in België en de noodzaak voor zijn dochter K. om niet van haar vader te worden gescheiden. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing niet ingaat op het hoger belang van het kind en op zijn gezinsleven.

3.3.2.11. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming

van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie-en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 61). Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93).

3.3.2.12. Als bewijs van zijn gezinsleven in België voegt verzoeker een verklaring toe van zijn partner, mevrouw B. T., een gezinssamenstelling, foto's van voor, tijdens en na de geboorte van K. K. en een informatieblad van de stad Gent betreffende een huwelijksaangifte (Verzoekschrift, bijlagen 3-6). De Raad stelt vast dat het bestaan van een (precair) gezinsleven in België met mevrouw B. T. niet wordt ontkend. Er rijzen wel vragen bij het vaderschap van verzoeker van het kind K. aangezien hij dit kind niet heeft erkend en zijn partner op het ogenblik van de geboorte blijkbaar nog niet wettelijk gescheiden was van haar Belgische (voormalige) echtgenoot.

3.3.2.13. Los van de vraag of het gezinsleven voldoende hecht is, dringt zich de vaststelling op dat het *in casu* gaat om een eerste toelating, aangezien verzoeker nooit tot een verblijf in België werd toegelaten of gemachtigd. Bijgevolg dient, in tegenstelling tot de beweringen van verzoeker in zijn middel, geen onderzoek te worden gevoerd naar de criteria uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM. Er moet wel worden onderzocht of er een positieve verplichting zou bestaan voor de overheid om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘*fair balance*’-toets, waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang.

3.3.2.14. In de bestreden beslissing wordt omtrent het gezinsleven van verzoeker en het kind het volgende gesteld: *“Op 15/12/2017 opende betrokkene een huwelijksdossier bij de burgerlijke stand van de stad Gent met de eerder genoemde B.(...) T.(...), een Belgische onderdaan. Normaliter wordt de uitvoering van een bevel om het grondgebied te verlaten opgeschort totdat het huwelijk wordt afgesloten of wordt geweigerd. Volgens de omzendbrief van 17/09/2013 “zal de uitvoering van het BGV niet worden opgeschort wanneer de vreemdeling aan wie het BGV afgegeven werd: (...) geacht wordt de openbare orde te schaden.”*

(...)

Betrokkene beweert bij zijn aanhouding 4 kinderen te hebben. Met mevrouw B.(...) zou hij 1 gemeenschappelijk kind hebben, B.(...) K.(...), geboren op 10/10/2017. Betrokkene heeft dit kind echter niet officieel erkend. bovendien werd dit kind geboren op het moment dat mevrouw B.(...) nog niet wettelijk gescheiden was van haar vorige partner B.(...) F.(...) (°(...), Belgische nationaliteit). Betrokkene kan niet aannemelijk maken dat dit effectief zijn kind is. Met betrekking tot de andere 3 kinderen konden wij geen verdere informatie terugvinden. Vaststaat dat betrokkeken bij mevrouw B.(...) en haar kind inwoont. Zij vormen een familiale cel. Bij verwijdering van betrokkene wordt de familiale cel dus verbroken. Toch dient

in het kader van artikel 8 van het EVRM een afweging te worden gemaakt tussen de belangen van de staat enerzijds en het recht op een familiaal leven van betrokkene anderzijds. Het recht op een familiaal leven van betrokkene weegt niet op tegen de belangen van de staat bij het garanderen van een veilige samenleving. Bovendien staat het mevrouw B.(...) vrij om betrokkene achterna te reizen naar Italië waar zij het familiale leven kunnen verderzetten. Betrokkene kan ook een procedure opstarten om legaal verblijf te verkrijgen in België. Hij krijgt ook een inreisverbod van 3 jaar opgelegd. Hij kan steeds de opschorting van dit inreisverbod aanvragen in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake om zijn partner in België te komen bezoeken. Betrokkene kan met zijn partner contact houden gedurende de periode van scheiding via de moderne communicatiemiddelen. Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aannemelijk.” De Raad stelt vast dat de verwerende partij wel degelijk is overgegaan tot een belangenafweging waarbij zij enerzijds rekening hield met de bestaande familiale cel en verzoekers huwelijksintenties, maar tevens wordt gewezen op de illegale verblijfssituatie van verzoeker en de feiten waarvoor hij in België gekend is en waaruit een risico blijkt op nieuwe inbreuken op de openbare orde: “Na een hevige discussie met zijn partner, B.(...) T.(...) (OV (...), Belgische nationaliteit) en onder invloed van alcohol, reageerde betrokkene zich af op de wagen van zijn partner. Dit feit werd gevat in het PV GE.92.LA.013984/2018 van de politiezone van PZ Gent (vernieling van roerend goed/familiale twist)

Betrokkene maakt verder het voorwerp uit van volgende pv's :

- GE.26.L1.08283716: afzetterij (opgesteld in 2016 door de politie van Gent)

- DE.50.OD.00050616: opzettelijke vernielingen met verzwarende omstandigheden (opgesteld in 2016 door de wegpolitie van Oost-Vlaanderen)

Gezien het gewelddadige en bedrieglijke karakter van deze feiten is er een risico op nieuwe inbreuken op de openbare orde”. Verzoeker gaat in zijn middel niet in op deze concrete overwegingen uit de bestreden beslissing en maakt bijgevolg niet aannemelijk dat de beslissing niet deugdelijk zou zijn gemotiveerd of disproportioneel zou zijn.

3.3.2.15. Artikel 12 van het EVRM beschermt, zoals verzoeker oppert, het recht om te huwen en een gezin te stichten. De Raad merkt echter op dat de bestreden beslissing zijn recht om in het huwelijk te treden onverkort laat. Verzoeker toont immers niet aan dat het voor de huwelijksaangifte of voor het onderzoek naar een schijnhuwelijk zoals bedoeld in artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek noodzakelijk is dat hij in België zou verblijven. Zoals in de bestreden beslissing wordt verduidelijkt, kan verzoeker zich omwille van de openbare orde problematiek niet beroepen op de opschorting van de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel die werd opgenomen in de Ministeriële Omzendbrief van 17 september 2013 betreffende de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf.

3.3.2.16. Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, dient te worden vastgesteld dat dit artikel niet zelfstandig kan worden ingeroepen, zonder aan te tonen dat een door het voornoemd verdrag beschermde vrijheid of recht geschonden is. Verzoeker lijkt in het middel samen met artikel 13 EVRM een schending in te roepen van de artikelen 8 en 12 van het EVRM. Uit de bespreking van het middel is echter niet gebleken dat de bestreden beslissing laatstgenoemde artikelen zou schenden. Verzoeker beperkt zich tot een algemene uiteenzetting, waaronder het citeren van rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de mens. Gezien de schending van de artikelen 8 en 12 van het EVRM niet kan worden weerhouden, dient niet te worden nagegaan of artikel 13 van het EVRM in casu van toepassing is en desgevallend geschonden werd (RvS 28 februari 2005, nr. 141 340).

3.3.2.17. In zoverre verzoeker zich beklaagt over het ontbreken van een daadwerkelijk rechtsmiddel in het kader van de schorsingsprocedure, kan zij niet worden gevolgd. Uit artikel 39/83 van de vreemdelingenwet vloeit immers voort dat *“slechts slechts tot gedwongen tenuitvoerlegging van deze maatregel (zal) worden overgegaan (...) wanneer de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd ingeleid binnen deze termijn, nadat de Raad deze vordering heeft verworpen.”* Bovendien levert verzoeker kritiek op de wet waarvoor de Raad niet bevoegd is.

3.3.2.18. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 8, 12 en/of 13 van het EVRM. Een schending van de artikelen 7, 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet werd evenmin aangetoond. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht.

Het enig middel, voor zover de erin opgeworpen bepalingen dienstig worden aangevoerd, is *prima facie* ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41 247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM (artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. In het verzoekschrift voert verzoeker het volgende aan betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“Attendu qu’aux termes de l’article 43 § 1 du règlement de procédure et de l’article 39/82 § 2, la demande en extrême urgence doit contenir un exposé des faits qui justifient l’urgence et des moyens sérieux susceptibles de justifier une annulation de la décision entreprise ;

Qu'en l'espèce, l'exécution des décisions entreprises entraînera, à coup sûr, pour la partie requérante un préjudice grave et difficilement réparable.

Que l'extrême urgence est incontestablement présente en l'espèce dans la mesure où, suite aux actes attaqués, la partie requérante se trouve dans une situation particulièrement catastrophique parce qu'elle est non seulement détenue, mais également sous la menace imminente d'une expulsion vers son pays d'origine.

Qu'il ne fait aucun doute que si aucun arrêt de suspension, prononcé en extrême urgence n'intervient dans les plus brefs délais, la partie requérante sera privée de toute possibilité de rester en Belgique auprès de sa future épouse et de son enfant.

Que par ailleurs, la partie adverse ne peut valablement prétendre que la séparation avec sa famille ne serait que temporaire et partant n'emporterait pas une influence négative dans l'exercice de son droit à la vie privée et familiale alors que cette mesure d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée d'une durée de 3 ans.

Qu'une fois la mesure d'éloignement exécutée, il sera manifestement impossible, pendant trois ans pour la partie requérante d'entreprendre avec succès des démarches lui permettant de rejoindre et de se marier avec sa compagne dans des délais raisonnables.

Qu'en outre, une telle mesure d'expulsion entrave inéluctablement de manière injustifiée le droit au mariage (article 12 cedh) ainsi que l'exercice et l'effectivité du droit de la défense (article 13 de la CEDH) du requérant dans le cadre du présent recours devant Votre Conseil.

Que sans nul doute, l'exécution des décisions attaquées causerait un préjudice grave et difficilement réparable et entraînerait la violation des articles 8 et 13 de la convention européenne des droits de l'homme et des libertés fondamentales en ce qu'elles constituent des atteintes non justifiées à la vie familiale puisque la requérante serait séparée de sa mère et de ses frères.

Qu'il ressort donc de l'exposé des faits, de l'ensemble du dossier, de l'examen du moyen et des éléments repris au titre de risque de préjudice grave et difficilement réparable que l'annulation a posteriori de la décision entreprise, dont l'exécution n'aurait pas été suspendue en extrême urgence, ne pourra réparer efficacement le préjudice que la requérante aura entre-temps subi de manière immédiate et irréversible.

Qu'il y a dès lors lieu de tenir pour établi le risque de préjudice grave et difficilement réparable en cas d'exécution de l'acte attaqué."

3.4.2.2. Tenzij de verzoekende partij het bestaan van een 'evident' nadeel, zoals hierboven bedoeld, aannemelijk maakt, dient de vordering tot schorsing een uiteenzetting te bevatten van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De verzoekende partij mag zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moet integendeel zeer concrete gegevens overleggen waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een dergelijk nadeel voorhanden is en het voor de verwerende partij mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Dit houdt in dat de verzoekende partij concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing veroorzaakt (RvS 23 november 2009, nr. 198 096; RvS 3 juni 2010, nr. 204 683; RvS 30 maart 2011, nr. 212 332; RvS 2 oktober 2012, nr. 220 854; RvS 18 september 2013, nr. 224 721; RvS, 26 februari 2014, nr. 226 564

3.4.2.3. De Raad stelt vast dat verzoeker zijn nadeel koppelt aan de in het middel ingeroepen schendingen van de artikelen 8, 12 en 13 van het EVRM. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat het nadeel dat door de tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsmaatregel moeilijk te herstellen zou zijn. De bestreden beslissing belet verzoeker niet om met zijn partner te huwen of om zijn kind te erkennen. Eénmaal hij gehuwd is of éénmaal hij juridisch als vader van zijn kind kan worden beschouwd, zou hij eventueel een procedure kunnen opstarten om op die basis een verblijfsrecht in België te verkrijgen. In de beslissing wordt trouwens ook overwogen dat "het mevrouw B.(...) vrij(staat) om betrokkene achterna te reizen naar Italië waar zij het familiale leven kunnen verderzetten" en dat "(b)etrokkene (...) met zijn partner contact (kan) houden gedurende de periode van scheiding via de moderne communicatiemiddelen". Het gegeven

dat de scheiding niet tijdelijk zal zijn omwille van het inreisverbod van drie jaar is een nadeel dat niet voortvloeit uit de thans bestreden beslissing.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd niet op afdoende wijze aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden afgewezen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven maart tweeduizend achttien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

F. TAMBORIJN